

disse Ord; men iøvrigt er Spørgsmaalet, som tidligere af mig bemærket, indifferent.

Forsaavidt han tillige bemærkede, at der i § 2, som handler om, hvorledes en Gods-eier kan faae en Fuldmægtig autoriseret til at møde for sig i Amtsraadet, er hen-viist til andre Paragrapher af Anordningen men ikke til de Paragrapher, som omhandle de personlige Dvalificationer, da skal jeg tillade mig at bemærke, at der i Slutningen af § 2 er henviist til §§ 3 og 4; af hvilke § 3 omhandler de personlige Dvalificationer og § 4 de øvrige Egenstaber, hvoraf han skal være i Besiddelse, hvorhos Paragraphen giver en bestemt Veiledning til at antage, at det kun er de personlige Egenstaber, hvorom der i et saadant Tilfælde som det omhandlede kan være Tale. Forsaavidt en æret Rigsdagsmand for Holbet Amt (B. Christensen) paastod, at Regjeringen ved Udarbejdelsen af Communalloven af 1841 vilde have gennemført det samme Forhold i de andre Amter, som man dengang gennemførte for Bornholm, hvor Forholdet havde været saaledes som det nu er, da maa jeg paa det Bestemteste benægte det. I det oprindelige Forslag til Communalloven af 1841, som kun beskæftiger sig med Sædegaardseiere, men ikke med Lehnbesiddere, var der en meget fornuftig Scala, som man kunde følge, og som man paatænkte at følge, med Hensyn til hvor stort et Antal Sædegaardseiere der skulde tage Sæde i Amtsraadet; paa Bornholm var Sagen ganske klar, da der ikke der fandtes Sædegaardseiere; i de andre Amter har Antallet været fastsat deels til 1 eller 2 i Forhold til en vis Qvartodeel af det Hartkorn, Sædegaardseierne besad; men det vilde ligesrem have stridt mod den hele Ordning, som man gav i 1841, om man vilde have udvidet det Forhold, som undtagelsesviis gives for Bornholm, ogsaa til de andre Amter. Den samme ærede Rigsdagsmand har spurgt om, hvori Banffelighederne ligge ved nærværende Forslag, og han forundrede sig over den Modstand, det har fundet hos Regjeringen. I saa Henseende maa jeg bemærke, at Banffeligheden ved nærværende Forslag egentlig ligger i dets negative Character. Det borttager nemlig det hidtil Bestaaende og sætter Noget i Stedet, som er

hentet fra fremmede Forhold; Banffeligheden ligger i, at Bestemmelserne i nærværende Forslag ikke ere tilstrækkelige nok, der er ikke Noget, som kan afhjælpe Manglen.

Naar man har talt om den Modtagelse, Forslaget har mødt, da maa jeg bemærke, at Ministeriet har tidligere stemt for, at denne Sag gik til et Udvalg førend den blev behandlet her i Thinget, fordi man nemlig troede, at Saadant var aldeles nødvendigt, naar der skulle komme Noget ud af Forslaget. Det er en Selvfølge, at hvis Sagen bliver fremmet videre, maae vi endnu antage, at det ikke kan skee ved umiddelbart at slutte sig til Forslaget, men at det ialfald maa blive et Udvalgs Hverv, at søge at bringe noget Andet ud af Sagen end det, som nu ligesrem indeholdes i Forslaget, og det er navnlig med Hensyn her til, at jeg allerede første Gang, da jeg havde Ordet, yttrede, at jeg maatte henstille til Thinget, hvorvidt det fandt, at Forslaget efter samtlige Omstændigheder burde fremmes. Der som Forslaget, saaledes som det nu foreligger, kommer til endelig Afstemning, troer jeg ikke, at det vil faae Majoriteten her i Salen; jeg troer nemlig, at man maa erkende, at Forslaget i sin nærværende Skikkelse ikke kan være tilstrækkeligt, og at der altsaa ikke kan komme Noget ud af det uden en temmelig omfattende Behandling. Jeg skal saaledes gjentage, hvad jeg før yttrede, at jeg troer, at uagtet der kan være vægtige Grunde for at fremme Forslaget, saa maa det dog efter den Skikkelse, det for Dieblirket har, gjøres til Gjenstand for en langt mere gennemgribende Behandling, idet det, om jeg saa maa sige, har taget sig Sagen altfor simpelt og let.

Justitsministeren: Til hvad min ærede Collega nu sagde, skal jeg dog, for at forebygge Misforstaaelse, hvortil hans Foredrag muligen kunde give Anledning, tillade mig, at tilføie nogle Ord. Naar det fra Statsraadets Side er fundet utilraadeligt nu at gjøre noget Skridt i den Retning, som dette Forslag tilsigter, og navnlig at udtale nogen bestemt Anskuelse om Lehnbesiddernes Ret til at have Sæde i Amtsraadet, saa maa Grunden ikke nærmest søges i den Lange Tid der er hengaaet, siden en lignende Udtalelse skeete